

Col·lapse turístic

written by Santiago Vilanova | 15 d'agost de 2017

Quan formava part com a expert del Consell de Medi Ambient i Sostenibilitat de l'Ajuntament de Barcelona, en cada sessió solia insistir a demanar un estudi de l'impacte ambiental del turisme de masses que s'iniciava. Imma Mayol, regidora de Medi Ambient, i Jordi Portabella, tinent d'alcalde de Turisme i president de la Comissió de Promoció Econòmica, en cap moment varen fer-me cas. Eren els anys que el polític republicà i l'hoteler Joan Gaspart, president del Consorci de Turisme de Barcelona, eren partícips del model que ara ha esdevingut asfixiant; generant un cost energètic, de residus, de pol·lució i de tensió social insostenibles. Fins i tot els ecòlegs consideren que ja s'ha superat la "capacitat de càrrega" de la ciutat.

A qui hem de reclamar responsabilitats? El senyor Portabella és un alt càrrec de La Caixa; la senyora Mayol és gerent d'Agbar a Mallorca i el senyor Gaspart gaudeix de la millor etapa de la seva vida empresarial. I ara és Ada Colau qui hereta aquest llegat enverinat. La brillant idea de l'alcaldessa ha sigut crear un Observatori del Turisme i un pla estratègic que resulten patètics per la seva ineficiència. La situació s'agreuja mentre que el desenvolupisme ha convertit Barcelona en una de les ciutats més cares del planeta; fa pujar especulativament els lloguers de la gent humil i incrementa els problemes de convivència entre veïns i turistes. El projecte d'ampliar les instal·lacions portuàries comportarà l'entrada de més vaixells de creuer i més devoradors del paisatge urbà. D'aquesta manera estarem a prop de la "turismefòbia" i de la "síndrome de Venècia". També experimento que s'ha incrementat l'incivisme: ciclistes circulant per les voreres i pel centre de la Rambla, ocupades pels top manta, i skaters divertint-se esquivant els vianants. I la regidora de Ciutat Vella sense immutar-se. Cínicos

empresaris turístics demanen “adequada governança” i un “turisme de qualitat”. Però saben bé que un decreixement provocaria el risc que esclatés la bombolla econòmica manejada pels especuladors financers que dominen el sector i que operen fora de control democràtic.

Bona part de l'èxit polític de Barcelona en Comú va ser la croada de la mediàtica activista Colau contra els hotels i els desnonaments. Veiem l'alcaldeessa somrient amb el seu poder metropolità, però incapaç de governar el model que denunciava; assetjada pels lobbies energètic, turístic i immobiliari. Qui la va aconsellar d'entrar en aquesta ratera? ICV per evitar convertir-se en partit extraparlamentari? Millor hagués estat deixar governar un alcalde sobiranista (estem pagant cara la inhibició de Xavier Trias) que facilités el procés i el referèndum, i la senyora Colau quedar-se a l'oposició lluitant contra el model turístic i l'especulació. La ciutat s'ha quedat indefensa.

Em temo que arribarem tard i malament per resoldre el col·lapse turístic. Mentrestant molts barcelonins de Ciutat Vella, del Raval o de l'Eixample preparen les maletes per a un exili a comarques on, maledicció!, es comença a copiar el model turístic del cap i casal. Si deixem que aquest monopoli radical s'estengui com una taca d'oli per tot el territori, quan aconseguim un estat propi aquest no millorarà la nostra qualitat de vida i la protecció de l'entorn, sinó que anirem de mal en pitjor.

(article publicat a ElPuntAVUI, el passat dia 1 d'agost del 2017)